

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

## **RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE**

### **A R R E S T**

-----

Nr. 100.489 van 31 oktober 2001

A. 84.136/VI-15.090

In zake:       **WETS** Bernard,  
Kastanjestraat 42  
1190 Brussel,

tegen:

**de Belgische Staat**, vertegenwoordigd door de  
Minister van Binnenlandse Zaken.

-----  
----

### **DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,**

Gezien het op 14 mei 1999 ingediende verzoekschrift, waarbij Bernard WETS de nietigverklaring vordert van het ministerieel besluit van 26 februari 1999 waarbij hem een vergunning wordt geweigerd om voorlopig het beroep van privé-detective uit te oefenen;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer THIBAUT, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 28 december 2000, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 28 september 2001, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 24 oktober 2001;

Gehoord het verslag van de heer ANDERSEN, voorzitter van de Raad van State;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en van Mevr. JEANDRAIN, adjunct-adviseur, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer THIBAUT, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

## I. DE FEITEN

Overwegende dat de volgende feiten relevant zijn voor het geding:

1. Op 19 december 1997 vraagt verzoeker Bernard WETS bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken een vergunning aan om het beroep van privé-detective als bijberoep uit te oefenen, omdat de aanvrager wil weten of die activiteit hem ligt en hoeveel hij ermee kan verdienen, zonder dat hij zijn huidige werkgever daarvoor volledig in de steek kan laten, aangezien hij moeilijk kan worden vervangen.

2. Op 23 januari 1998 vragen de diensten van de verwerende partij enerzijds aan de Minister van Justitie om het wettelijk vereiste advies uit te brengen en anderzijds aan verzoeker om zijn hoofdberoep te preciseren.

3. Op 27 januari 1998 antwoordt verzoeker dat zijn hoofdberoep zelfstandig juridisch adviseur (eerste notarisklerk) is bij een associatie van notarissen te Ukkel.

4. Op 1 april 1998 vragen de diensten van de verwerende partij aan de Koninklijke Federatie van Belgische Notarissen of eerste notarisklerken eventueel toegang hebben tot persoonsgegevens.

5. Op 16 april 1998 antwoordt de voorzitter van de Koninklijke Federatie van Notarissen dat de eerste klerk een onmisbare medewerker van de notaris is, dat hij alle zaken van het notariskantoor moet geheimhouden, dat hij bij de voorbereiding van de akten de juiste identiteit van de partijen moet nagaan (door die op te zoeken in het rijksregister), de oorsprong van onroerende eigendommen moet nagaan, alsook navraag moet doen bij de hypotheek-, kadaster- en belastingdiensten en moet onderzoeken of er een testament bestaat dat in bewaring is gegeven bij een notaris.

6. Op 30 juni 1998 delen de diensten van de verwerende partij aan verzoeker mee dat het beroep van privé-detective volgens artikel 3, § 1, 3°, van de wet van 19 juli 1991 tot regeling van het beroep van privé-detective onverenigbaar is met een andere beroepsactiviteit die toegang geeft tot persoonsgegevens.

7. Op 15 juli 1998 deelt verzoeker aan de diensten van de verwerende partij mee dat hij een juridische functie zal uitoefenen in het kantoor waar hij werkzaam is en bezorgt hij een attest van dat kantoor waaruit blijkt dat hij geen persoonlijke toegang heeft tot het rijksregister en dat hij, als hij een vergunning zou krijgen om het beroep van privé-detective uit te oefenen, evenmin nog namens het kantoor toegang zou hebben tot dat register en dat hij tot het centraal register van uiterste wilsbeschikkingen nooit toegang heeft gehad en nimmer zal krijgen.

8. Op 1 september 1998 berichten de diensten van de verwerende partij hem dat artikel 3, § 1, 3°, van de genoemde wet van 19 juli 1991 betrekking heeft op de toegang tot persoonsgegevens, zonder enige beperking omtrent de oorsprong van die persoonsgegevens, zodat het voormelde attest uitsluitend van toepassing is op gegevensbanken en niet op dossiers die in het kantoor worden bewaard.

9. Op 15 januari 1999 verstrekt een adjunct-adviseur "namens de Minister" (van Justitie) het advies dat bij de genoemde wet van 19 juli 1991 wordt vereist. Dat gunstige advies is verstrekt na ruggespraak met de gerechtelijke instanties en de Staatsveiligheid.

10. Na een briefwisseling over het begrip 'onverenigbaarheid' waarin verzoeker stelt dat de hele zaak een onontwarbaar kluwen is, aangezien hij niet inziet hoe hij notariële akten kan helpen opstellen als hij geen inzage in de dossiers van het kantoor heeft, maant verzoeker de verwerende partij op 8 februari

1999 aan om uitspraak te doen op basis van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

11. Op 26 februari 1999 vaardigt de Minister van Binnenlandse Zaken het volgende besluit uit:

" Gelet op de wet van 19 juli 1991 tot regeling van het beroep van privé-detective, gewijzigd bij de wet van 30 december 1996, inzonderheid op de artikelen 2, 3, § 1;

Gelet op het koninklijk besluit van 29 april 1992 betreffende de vergunning om het beroep van privé-detective uit te oefenen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 2 juni 1997;

Gelet op het advies van de Minister van Justitie;

Overwegende dat de heer Bernard WETS op 19 december 1997 een vergunning heeft aangevraagd om het beroep van privé-detective als bijberoep te kunnen uitoefenen;

Overwegende dat betrokkene als reden voor zijn aanvraag om het beroep van privé-detective als bijberoep te mogen uitoefenen, aangeeft dat hij niet zeker is dat dit beroep hem voltijds evenveel inkomsten zou opleveren als zijn hoofdberoep, dat hij zijn huidige werkgever niet in de steek kan laten, die hem onmiddellijk zou moeten vervangen en dat hij het beroep wil uitproberen om te zien of het hem ligt;

Overwegende dat betrokkene bij brief van 23 januari 1998 verzocht wordt om de aard van zijn hoofdberoep te preciseren;

Dat betrokkene bij brief van 27 januari 1998 laat weten dat hij werkzaam is als zelfstandig juridisch adviseur in de hoedanigheid van eerste notarisklerk.

Overwegende dat een privé-detective met toepassing van artikel 3, § 1, 3°, eerste lid, van de genoemde wet niet tegelijk enige activiteit mag verrichten die, doordat ze door een privé-detective wordt uitgeoefend, een gevaar kan opleveren voor de openbare orde of voor de in- of uitwendige veiligheid van de Staat;

Dat krachtens het tweede lid van dat artikel ambtshalve wordt beschouwd als houdende een gevaar voor de openbare orde in de zin van het eerste lid, de gelijktijdige uitoefening van het beroep van detective en van een beroepsactiviteit die toegang geeft tot persoonsgegevens, tenzij het beroep van detective een inherent bestanddeel van de genoemde activiteit is;

Dat de invoering van die onverenigbaarheid moet voorkomen dat een persoon die via zijn hoofdberoep over persoonsgegevens beschikt, zich ertoe laat verleiden om die gegevens in zijn hoedanigheid van privé-detective voor andere doeleinden te gebruiken;

Overwegende dat de Koninklijke Federatie van Belgische Notarissen naar aanleiding van de vraag wat het werk van een eerste notarisklerk precies inhoudt, bij brief van 16 april 1998 het volgende heeft verklaard: "de eerste notarisklerk is de belangrijkste medewerker van de notaris en wordt door hem aangesteld. Hij vervult in feite de functies van een bureauchef. Hij regelt het werk van de overige klerken en bedienden, controleert hun werk en fungeert als contactpersoon tussen de notaris en het personeel. Als onmisbare medewerker van de notaris en

noodzakelijke vertrouwenspersoon van de cliënten van het kantoor moet hij de zaken van het notariskantoor geheimhouden (...).

Bij de voorbereiding van de akten moet de eerste notarisklerk de juiste identiteit van de partijen nagaan (door die op te zoeken in het rijksregister), de oorsprong van onroerende eigendommen nagaan, alsook navraag doen bij de hypotheek-, kadaster- en belastingdiensten ...

Soms moet hij nagaan of er een testament bestaat dat bij een notaris in bewaring is gegeven door navraag te doen bij het Centraal Register van de Testamenten, na overlegging van een akte van overlijden van de overledene en tegen betaling van een vergoeding."

Overwegende dat uit die beschrijving van de functies van een eerste notarisklerk blijkt dat een eerste notarisklerk niet alleen toegang heeft tot verschillende databanken, maar ook tot dossiers die in het notariskantoor worden bewaard en dat hij als vertrouwenspersoon van de cliënten ook veel bijzonderheden kent over hun eigen financiële of gezinssituatie en soms zelfs over de gezondheidstoestand van de cliënten, maar ook van andere betrokken personen, zoals de begunstigten;

Overwegende dat de heer Bernard WETS op grond van zijn hoofdberoep toegang heeft tot persoonsgegevens;

Overwegende dat uit zijn brief van 19 december 1997 blijkt dat het beroep van privé-detective dat hij wil uitoefenen, geen inherent bestanddeel van zijn hoofdberoep is;

Overwegende dat betrokkene bij brief van 30 juni 1998 ervan op de hoogte is gebracht dat zijn hoofdberoep onverenigbaar is met het beroep van privé-detective en verzocht wordt om schriftelijk te bevestigen dat hij zijn hoofdberoep stopzet zodra hij de ministeriële vergunning heeft gekregen;

Overwegende dat betrokkene op 14 juli 1998 zijn dossier heeft ingekeken in de kantoren van de Algemene Rijkspolitie;

Dat de heer Bernard WETS bij brief van 15 juli 1998 er de aandacht op vestigt dat zijn werk in het notariskantoor van juridische aard is; dat hij bij die brief een attest van zijn werkgevers voegt waaruit blijkt dat hij geen persoonlijke toegang heeft tot het rijksregister, dat hij - als hij een vergunning krijgt om het beroep van privé-detective uit te oefenen - geen toegang tot dat register meer zal krijgen uit hun naam en dat hij nooit toegang heeft gehad tot het centraal register van uiterste wilsbeschikkingen;

Overwegende dat betrokkene bij brief van 1 september 1998 ervan in kennis is gesteld dat het attest van zijn werkgevers geen afdoende garantie vormt dat hij geen toegang zal krijgen tot de gegevens die vervat zijn in de dossiers die op het notariskantoor worden bewaard;

Dat betrokkene immers, zelfs als hij die mogelijkheid om toegang te krijgen tot de gegevensbanken niet benut, ongetwijfeld en onvermijdelijk toegang heeft tot de persoonsgegevens die vermeld staan in de dossiers die worden voorbereid door de klerken wier werk hij controleert;

Overwegende dat de heer Bernard WETS bij brief van 3 oktober 1998 heeft meegedeeld dat hij zonder toegang tot de dossiers van het notariskantoor niet kan meewerken aan de opmaak van notariële akten;

Overwegende dat de heer Bernard WETS tevergeefs voorstelt om te werken met artikel 2, § 1, derde lid, van de wet waarbij de Minister van Binnenlandse Zaken

gemachtigd wordt om de uitoefening van bepaalde activiteiten van privé-detective uit te sluiten, door hem te verbieden om opdrachten aan te nemen die de belangen van de cliënten van het notariskantoor zouden kunnen schaden;

Overwegende dat om de volgende redenen niet met die bepaling kan worden gewerkt:

- de uitoefening van activiteiten van privé-detective kan slechts worden ingeperkt als voldaan is aan de in artikel 3 genoemde minimumvereisten die vervuld moeten worden om een vergunning te kunnen krijgen;
- als zulk een beperking in het onderhavige geval had kunnen worden overwogen, wat niet het geval is, had dat niets afgedaan aan het feit dat de gelijktijdige uitoefening van activiteiten van privé-detective en een activiteit die toegang geeft tot persoonsgegevens onverenigbaar is, welke onverenigbaarheid door de wetgever ambtshalve als een gevaar voor de openbare orde wordt aangemerkt;
- eveneens in de veronderstelling dat zulk een beperking in het onderhavige geval had kunnen worden overwogen, wat niet het geval is, zou de inachtneming ervan niet alleen onmogelijk kunnen worden gecontroleerd door de diensten die moeten toezien op de goede toepassing van de wet, maar evenmin door de betrokkene zelf, die niet altijd van zijn cliënten verneemt tegen wie zijn onderzoek gericht is.

Dat betrokkene bij brief van 6 november 1998 bericht krijgt dat, zodra het advies van de Minister van Justitie is ingekomen, een beslissing zal worden genomen over zijn vergunningsaanvraag op basis van de gegevens die zijn dossier thans bevat.

Overwegende dat de heer Bernard WETS niet heeft bewezen dat de onverenigbaarheid die ten aanzien van hem werd vastgesteld, is weggefallen;

Overwegende dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarde gesteld in artikel 3, § 1, 3°, van de genoemde wet;

Overwegende dat betrokkene bijgevolg niet alle wettelijke voorwaarden vervult;

**BESLUIT:**

Enig artikel: de heer Bernard WETS, woonachtig te 1190 Brussel, Kastanjestraat 42, krijgt geen vergunning om het beroep van privé-detective uit te oefenen".

Dat is de bestreden handeling.

## **II. IN RECHTE**

Overwegende dat verzoeker een enig middel ontleent aan schending van een substantieel vormvereiste, doordat in de bestreden handeling gewag wordt gemaakt van het advies van de Minister van Justitie, maar zonder dat de datum noch de inhoud ervan wordt gepreciseerd, waardoor hij zich niet kan verdedigen; dat hij, na kennis te hebben genomen van het administratief dossier en

het advies, voorts aanvoert dat in de bestreden handeling had moeten worden uitgelegd waarom van dat advies, dat gunstig voor hem was, wordt afgeweken;

Overwegende dat verzoeker, aangezien het advies gunstig voor hem was, geen belang heeft bij het middel zoals het in het verzoekschrift wordt verwoord; dat, in verband met de omstandigheid dat in de bestreden handeling niet met bijzondere redenen wordt omkleed waarom van het advies wordt afgeweken, moet worden opgemerkt dat dit advies alleen betrekking heeft op de mogelijke gerechtelijke voorgeschiedenis van de vergunningsaanvrager en niet op de vraag of de aanvraag om het beroep van privé-detective als bijberoep uit te oefenen verenigbaar is met het hoofdberoep van de aanvrager, zodat de twee overheidsinstanties zich niet verschillend hebben uitgesproken over dezelfde punten, maar de ene een advies heeft gegeven over het gerechtelijke verleden van de aanvrager en de andere een administratieve handeling heeft uitgevaardigd die hoofdzakelijk gebaseerd is op onverenigbaarheid van twee beroepsactiviteiten; dat, aangezien het advies van de Minister van Justitie geen betrekking had op de redenen waarom de verwerende partij de aangevraagde vergunning heeft geweigerd, de verwerende partij in de bestreden handeling niet hoefde aan te geven waarom ze van een gunstig advies van vroegere datum afweek, daar dat advies niets te maken heeft met de redenen waarom ze de bestreden handeling heeft uitgevaardigd; dat het middel niet opgaat;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en aan het ontbreken van een motivering; dat verzoeker in hoofdzaak aanvoert dat de onverenigbaarheid genoemd in artikel 3, § 1, 3°, eerste en tweede lid, van de genoemde wet van 19 juli 1991 in strijd is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, dat een verzekeringsinspecteur toegang heeft tot persoonsgegevens en, aangezien hij die activiteit als hoofdberoep mag uitoefenen, onderzoek kan verrichten "buiten zijn uren" en voor eigen rekening, wat hijzelf niet mag, zodat "de discriminatie onwettig is", dat hij vraagt dat een prejudiciële vraag zou worden gesteld aan het Arbitragehof; dat hij in zijn memorie van wederantwoord preciseert dat de prejudiciële vraag waarom hij verzoekt, betrekking heeft "op het feit of artikel 3, § 1, 3°, eerste en tweede lid, van de genoemde wet van 19 juli 1991 in overeenstemming is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, daar een verzekeringsinspecteur die toegang heeft tot persoonsgegevens volgens de wet een activiteit als privé-detective kan uitoefenen die buiten het bestek van zijn beroep van verzekeringsinspecteur valt";

Overwegende dat het middel en het verzoek om een prejudiciële vraag te stellen, voortvloeien uit een onjuiste interpretatie van de genoemde wet van 19 juli 1991; dat in tegenstelling met wat verzoeker beweert, een verzekeringsinspecteur net als een eerste notarisklerk, buiten dat hoofdberoep om, immers nooit het beroep van privé-detective als bijberoep mag uitoefenen op de grond dat beiden in de uitoefening van hun hoofdberoep toegang hebben tot persoonsgegevens (artikel 3, § 1, 3°, van de wet); dat er op dat punt geen verschil in behandeling bestaat; dat het enige verschil tussen beiden is dat een verzekeringsinspecteur slechts activiteiten als privé-detective mag uitoefenen voorzover ze een inherent bestanddeel van zijn hoofdberoep van inspecteur zijn, zoals bijvoorbeeld onderzoek in geval van een schadegeval (artikelen 3, § 1, 3°, tweede lid, in fine, en artikel 4, tweede lid, eerste streepje), terwijl een eerste notarisklerk die de werkzaamheden die onder het beroep van privé-detective vallen, uitsluitend uitoefent in het kader van zijn notariële activiteit, geen vergunning nodig heeft, aangezien die activiteiten niet beschouwd worden als activiteiten van privé-detective (artikel 1, § 2); dat verzoeker geen kritiek levert op dit verschil en er overigens geen belang bij zou hebben dat te doen; dat er bijgevolg geen grond is om aan het Arbitragehof de prejudiciële vraag voor te leggen die verzoeker had voorgesteld;

Overwegende dat verzoeker een derde middel ontleent aan schending van de rechten van verdediging; dat verzoeker in hoofdzaak aanvoert dat hij op 14 juli 1998 slechts een dossier heeft kunnen inkijken waarin zich geen nota's en interne adviezen meer bevonden evenmin als het advies van de Minister van Justitie, zodat hij zich bij gebrek aan een volledig dossier niet afdoende heeft kunnen verdedigen;

Overwegende dat het principe van de eerbiediging van de rechten van verdediging, zelfs in de ruime betekenis ervan, niet van toepassing is op het bestreden besluit, aangezien dat besluit geen tuchtstraf of ernstige maatregel is genomen op grond van een gedraging die aan verzoeker wordt toegeschreven; dat het middel in rechte faalt;

Overwegende dat verzoeker een vierde middel ontleent aan machtsoverschrijding of -afwending; dat verzoeker in hoofdzaak aanvoert dat de termijn vastgesteld in artikel 2, § 1, vijfde lid, van de genoemde wet van 19 juli 1991 niet in acht is genomen, vermits de bestreden handeling meer dan veertien maanden nadat hij de aanvraag had ingediend, is gesteld;

Overwegende dat verzoeker geen belang heeft bij dat middel, want, als het gegrond zou worden verklaard, zou het inhouden dat geen nieuwe beslissing over zijn vergunningsaanvraag zou mogen worden genomen; dat de betrokken termijn van zes maanden in feite een niet-dwingende termijn is die, als hij wordt overschreden, niet tot de nietigverklaring van de bestreden handeling kan leiden; dat het middel niet opgaat;

Overwegende dat verzoeker een vijfde middel ontleent aan rechtsmisbruik door de wetgever, aan schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, aan machtsoverschrijding of -afwending; dat verzoeker in hoofdzaak stelt dat de wetgever tijdens zijn opleiding van privé-detective de genoemde wet van 19 juli 1991 grondig heeft gewijzigd door in artikel 3 een bepaling op te nemen over de onverenigbaarheid tussen het beroep van privé-detective en een andere beroepsactiviteit die toegang geeft tot persoonsgegevens en zich op die manier kennelijk schuldig heeft gemaakt aan rechtsmisbruik, door de vrijheid om een beroep uit te oefenen of handel te drijven te miskennen en dat de bestreden handeling, door geen acht te slaan op de Grondwet en inzonderheid op de artikelen 10 en 11 ervan, alsook op de revolutionaire decreten, zelf machtsafwending of -overschrijding oplevert; dat de Raad van State volgens hem behoort na te gaan of de wet in overeenstemming is met een hogere rechtsregel en de bestreden handeling, die op een ongrondwettige wet gebaseerd is, behoort te vernietigen;

Overwegende dat dit middel gedeeltelijk kritiek betekent op de wet waarop de bestreden handeling gebaseerd is; dat de Raad van State eventueel wel de toepassing kan weigeren van besluiten die strijdig zijn met de wetten, een term die ook de Grondwet omvat, maar, onder voorbehoud van internationaal verdragsrecht dat rechtstreeks toepasselijk is en Belgische rechtsregels die strijdig zijn bevonden met de bepalingen waarvan de toetsing aan het Arbitragehof is toevertrouwd, niet de toepassing kan weigeren van een wet die zogenaamd in strijd is met de Grondwet; dat verzoeker voor het overige niet aangeeft in welk opzicht de bestreden handeling op zich een schending zou vormen van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en het decreet van 2-17 maart 1791, het zogenaamde decreet-d'Allarde; dat het middel niet opgaat;

Overwegende dat verzoeker een zesde middel ontleent aan gebrek aan motivering; dat verzoeker in hoofdzaak argumenteert dat de wetgever de genoemde wet van 19 juli 1991 grondig heeft gewijzigd zonder overgangsmaatregelen in te voeren voor de leerlingen die een beroepsopleiding hadden aangevat op basis van de voorwaarden voor de toegang tot het beroep zoals

die bestonden voordat de genoemde wet bij de wet van 30 december 1996 werd gewijzigd, dat in de bestreden handeling geen acht is geslagen op dat gebrek aan overgangsmaatregelen en dat de bestreden handeling op dat punt niet gemotiveerd is, terwijl het overheidsbestuur van dat bezwaar op de hoogte was gebracht; dat hij in zijn memorie van wederantwoord stelt dat de bestreden handeling onvoldoende gemotiveerd is, doordat daarin geen rekening wordt gehouden met de brief van 15 juli 1998 waarin staat dat hij, als hij de vergunning krijgt, geen toegang meer krijgt tot geautomatiseerde databanken en dat het advies van de Koninklijke Federatie van Notarissen op dat punt irrelevant is, aangezien de Tuchtkamer van de Notarissen als enige orgaan bevoegd is om de administratieve overheid in te lichten;

Overwegende dat het middel, voorzover daarin gesteld wordt dat de wet van 30 december 1996 tot wijziging van de genoemde wet van 19 juli 1991 geen overgangsbepalingen bevat, opnieuw een kritiek op de wet vormt, een kritiek waarover de Raad van State zich niet kan uitspreken, onder voorbehoud van de uitzonderingen die worden opgesomd in het vorige middel en die niet toepasselijk zijn op het onderhavige geval; dat, wat de kritiek op de brief van 15 juli 1998 en het advies van de Koninklijke Federatie van Notarissen betreft, het gaat om nieuwe kritiek die verwoord had kunnen en dus had moeten worden in het verzoekschrift, omdat ze anders niet-ontvankelijk is; dat het middel niet opgaat;

Overwegende dat verzoeker een zevende middel ontleent aan schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet; dat verzoeker in hoofdzaak als argument aanvoert dat artikel 3, § 1, 3°, tweede lid, van de genoemde wet van 19 juli 1991 waarop de bestreden handeling gegrond is, discrimineert tussen de detectives die in België gevestigd zijn en die welke niet in België gevestigd zijn, maar er wel een activiteit uitoefenen, dat alleen de eerstgenoemden onder de verplichtingen en beperkingen van de Belgische wet vallen, waaronder de beperking van onverenigbaarheid, dat de wetgever niet dezelfde voorwaarde stelt als de aanvrager geen vestigingsplaats heeft in België, dat, zelfs als hij dat had gedaan, zulk een beperking moeilijk te controleren zou zijn, dat het vanzelfsprekend is dat Belgen of niet-Belgen die in België gevestigd zijn, dezelfde rechten moeten hebben als Belgen of niet-Belgen die in het buitenland gevestigd zijn en dat de wetgever, door een onweerlegbaar vermoeden van onverenigbaarheid in te voeren, ingaat tegen de Grondwet en de internationale verdragen die het recht waarborgen om het gekozen beroep uit te oefenen en te kunnen uitoefenen op voorwaarde dat men over de nodige vakbekwaamheid beschikt; dat het volgens hem de taak is van de Raad van State, zodra een wet kennelijk indruist tegen de Grondwet, de Grondwet na te leven en de

wet in de ruime zin toe te passen door de bestreden handeling wegens ongrondwettigheid te vernietigen;

Overwegende dat het middel, voorzover daarin wordt bekritiseerd dat de wet zogenaamd de artikelen 10 en 11 van de Grondwet zou schenden, niet-ontvankelijk is, om de redenen die reeds zijn aangehaald in het vijfde en het zesde middel, en bovendien, zoals verzoeker in zijn memorie van wederantwoord en op de terechtzitting zelf toegeeft, voortvloeit uit een onjuiste interpretatie van artikel 3, § 2, van de genoemde wet van 19 juli 1991, waarin alle kandidaat-detectiven op dezelfde manier worden behandeld wat de onverenigbaarheid tussen verschillende beroepen betreft, ongeacht of ze al dan niet in België gevestigd zijn; dat het middel niet-ontvankelijk is, aangezien geen andere precieze bepaling van de Grondwet of van een internationaal verdrag nauwkeurig wordt genoemd en de eventuele schending ervan niet op een begrijpelijke wijze is uiteengezet;

Overwegende dat verzoeker een achtste middel ontleent aan de onjuiste toepassing van de wet; dat verzoeker in hoofdzaak aanvoert dat de wetgever een vage term heeft gebruikt door voor het woord "persoonsgegevens" te kiezen en specifiek zijn geval in gedachten had door in artikel 4, tweede lid, van de genoemde wet van 19 juli 1991 te bepalen dat degenen die het beroep van privé-detective voor het eerst uitoefenen, het als bijberoep mogen uitoefenen; dat artikel 3, § 1, 3°, tweede lid, volgens hem in dat geval niet van toepassing is; dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord aanvoert dat het door de wetgever gebruikte begrip "persoonsgegevens" slaat op databankgegevens en niet op de dossiers die in een kantoor worden gebruikt, dat de meeste notarisakten en dossiergegevens openbaar zijn, dat iedereen in de uitoefening van zijn beroep weet heeft van geheimen over andere personen en dat hij geen toegang meer zal hebben tot geautomatiseerde databanken als hij de aangevraagde vergunning krijgt, zodat de wet verkeerd is toegepast;

Overwegende dat het begrip "persoonsgegevens" niet alleen slaat op persoonsgegevens die vervat zijn in geautomatiseerde databanken, maar op alle gegevens van persoonlijke aard; dat de administratieve overheid dat begrip niet verkeerd heeft geïnterpreteerd door te oordelen dat verzoeker zijn functie van eerste notarisklerk niet goed kan uitoefenen als hij geen toegang heeft tot persoonsgegevens; dat sommige van die gegevens weliswaar voor het publiek toegankelijk zijn binnen de overheidsdiensten, maar andere niet en geheim moeten blijven; dat de administratieve overheid de wet bijgevolg juist heeft toegepast door te oordelen dat verzoeker zich in de door de wetgever beschreven situatie van

onverenigbaarheid bevond omdat hij toegang heeft tot persoonsgegevens; dat, zoals de verwerende partij terecht opmerkt, artikel 3 van de genoemde wet van 19 juli 1991 bovendien bepaalt onder welke voorwaarden een vergunning kan worden toegekend om het beroep van privé-detective uit te oefenen, terwijl artikel 4 bepaalt hoe het beroep kan worden uitgeoefend zodra de voorwaarden vervuld zijn, zodat, in tegenstelling met wat verzoeker beweert, niemand krachtens artikel 4, tweede lid, tweede streepje, van de meergenoemde wet van 19 juli 1991 een vergunning kan krijgen om het beroep van privé-detective uit te oefenen als bijberoep, zonder eerst te voldoen aan de algemene voorwaarden gesteld in artikel 3 van die wet, die de uitoefening van dat beroep mogelijk maken; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker in een laatste middel aanvoert dat de bestreden handeling hem een ernstig nadeel berokkent, doordat ze in het Belgisch Staatsblad is bekendgemaakt zonder dat werd verduidelijkt dat de aanvraag betrekking had op de uitoefening van het beroep van privé-detective "als bijberoep" zodat het ontbreken van die woorden iedere lezer deed vermoeden dat verzoeker niet eerbaar genoeg is om het beroep van privé-detective te kunnen uitoefenen; dat hij daardoor een ernstig nadeel heeft geleden dat de verwerende partij gemakkelijk had kunnen voorkomen;

Overwegende dat in het middel niet wordt gezegd welke rechtsregel wordt geschonden, noch, a fortiori, hoe die zou worden geschonden; dat in het middel alleen kritiek wordt geleverd op de manier waarop de bestreden handeling bekendgemaakt is, wat, gesteld dat daaruit een nadeel zou voortvloeien, evenwel niets afdoet aan de wettigheid van de bestreden handeling; dat het middel niet-ontvankelijk is,

## **B E S L U I T :**

### **Artikel 1.**

Het beroep wordt verworpen.

### **Artikel 2.**

De kosten, bepaald op 7 000 frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de  
VIe kamer, op eenendertig oktober tweeduizend en één door:

|        |           |                                   |
|--------|-----------|-----------------------------------|
| de HH. | ANDERSEN, | voorzitter van de Raad van State, |
|        | HANSE,    | staatsraad,                       |
|        | LEWALLE,  | staatsraad,                       |
|        | HARMEL,   | griffier.                         |

**De Griffier,**

**De Voorzitter,**

**P. HARMEL.**

**R. ANDERSEN.**

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,  
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,  
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.